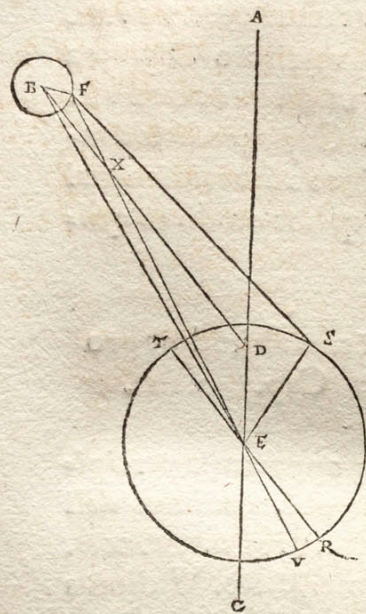

ADB, & connectantur rectæ lineæ ED, BE, FE . Quoniam igitur in triangulo EDB duo latera data sunt DE part. 687, quarum BD est 10000, comprehendentia datum angulum BDE part. CXL, scrup. LIX, Demonstrabitur ex eis BE , basis partiū earundē esse

10543, & angulus q sub DBE part. II, scrup. XXI, quibus BED distat ab ADB . Totus ergo EBF angulus partium erit XLI, scrupul. XXII. Igitur in triangulo EBF , datus est ipse angulus EBF , cum duobus lateribus ipsum comprehendentibus EB partium 10543, quarum BF , 229 pro tertia parte ipsius DE distantia, quarum etiam est BD 10000. Sequitur reliquum latus ex eis FE partium 10373, & angulus BEF scrupul. L. Secantibus autem se lineis BD, FE , in x signo, erit DXE angulus sectionis differentia inter FED , & BDA , mediū uerique motus, quem componunt DDE , & BEF partium III, scrupul. XI, quæ ab

lata partibus XXXIX, scrup. I, relinquunt FED , angulum partium XXXV, scrupul. L, à summa absidæ eccentrici ad stellam. Sed summæ absidis, locus erat in part. CLX, faciunt coniunctim partium CXCHII, scrupul. L. Hic erat uerus locus Iouis respectu E centri, sed uisus est in partibus CCV, scrupul. IX, differentia igitur partium X, scrupul. XIX, sunt commutationis. Explicetur iam orbis terræ circa E centrum RST , cuius dimetiens RET , ad DB comparetur, ut sit R apogæum commutationis. Assumatur quoque RS circumferentia secundum mensuram mediæ anomalie commutationis partium CXI, scrup. XV, & extendatur FEV in rectam lineam per utramque circumferentiam orbis terræ, eritque in V apogæum uerum planetæ, & angulus differentia REV , æqualis ipsi DXE , constituit totam URS circumferentiam partium CXIII, scrupul. XXVI, ac reliquum FES partiū LXV, scrupul.

scrupul. XXXIII. Sed quoniam FEF , inuentus est partium X, scrupul. XIX, reliquus qui sub FSE , partium CIII, scrupul. VII, erit in triangulo FEF datorum angulorum ratio laterum data, FE ad ES , sicut 9698 ad 1791, quarum igitur est FE , 10373, talium erit ES , 1916, quarum etiam est BD 10000. Ptolemæus autem inuenit ES , partium XI, scrupul. XXX, quarum quæ ex centro eccentrici est partium LX, estque eadem ferè ratio eorum, quæ part. 10000, ad 1916, in quo propterea nihil ab illo uidetur differre. Est igitur ADC , dimetiens, ad RET dimetientem, ut partes V, scrupul. XIII, ad unam. Similiter AD ad ES , siue ad RE , ut partes V, scrupul. XIII, secundum, IX ad unum, sic erit DE scrupul. primorum XXI, secundorum XXIX, & BEF scrupul. primorum VII, secundorum X. Tota igitur ADB minus BE existente apogæo Iouis erit ad semidiametrum orbis terræ, ut part. V, scrupul. prima XXVII, secunda XXIX, ad unum, & reliqua EC unā cum BE in perigæo, ut part. III, scrupul. prima LVIII, secunda XLIX, ac in medijs locis pro ut conuenit, quibus habetur quod Iupiter apogæus maximam commutationem facit partium X, scrupul. XXXV. Perigæus autem partium XI, scrup. XXXV. Estque inter eas differentia gradus unus. Proinde & Iouis motus æquales unā cum apparentibus sunt demonstrati.

De stella Martis. Caput XV.

Nunc Martis sunt nobis inspicendæ reuolutiones, assumptis tribus illius extremæ noctis fulsionibus antiquis, quibus etiam illi coniungamus mobilitatis terrenæ antiquitatē. Ex eis igitur, quas prodidit Ptolemæus, prima erat anno XV Adriani, die XXVI, mensis Tybi Ægyptiorū qnti, post mediū noctis sequētis, una hora æquinoctiali, aitque eā fuisse in XXI, part. Geminorū, sed ad fixarū sphaerā stellarū cōparatiōe, erat in pt. LXXIII, scrup. XX.

Q iij Secundam